

DENÍK TYGŘICE

Jiřina Tomaščíková

Deník tygřice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiřina Tomašíková

Deník tygřice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DENÍK TYGŘICE

Jiřina Tomaščíková

2026

● ■ pointa

Text © Jiřina Tomašíková

Ilustrace © Zuzana Neunerová Zedková

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5149-6

ISBN e-knihy 978-80-267-5319-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5320-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5314-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

KURVA DRÁT – PADESÁT

Když se ráno vzbudíte s váčky pod očima a speciální masáží a chladícím gelem, poté studenou okurkou, kterou máte na očích snad dvacet minut, se vám je podaří zmírnit tak na polovinu, aby se za dvě hodiny vrátily zpátky, vězte, že je vám padesát.

Pokud vám trvá dýl než půl hodiny se nalíčit a zahladit alespoň trošku skvrnky ve vašem obličejí, uděláte si hezké stíny kolem očí a máte pocit, že by to šlo, a na to se vás vaše dcera zeptá, jestli jste se dnes namalovala, buďte si jista, že spadáte do této věkové kategorie nebo tam přinejmenším rychle míříte.

Někde jsem četla, nebo to snad řekla kdysi moje čerstvě padesátiletá známá (zatímco já jsem měla čtyřicet čtyři!), že po padesátce už ženám vadne kůže na těle, není tak elastická jako za mlada a visí. Proboha, kde co visí? Možná těm ženám, které jsou hubené a vlastně vždycky byly, i v těhotenství přibraly jen bříško a z porodnice odcházely hubenější, než tam vcházely. Tyto ženy, když zestárnou, tak jsou ještě hubenější i po menopauze a mohou si obléci cokoli. Mně nic nevisí, nepočítám-li povislá prsa. Moje pokožka je velmi elastická i teď a krásně se napíná a vypíná na mém velkém břichu a faldech po celém mém těle.

A nezapomínejme na vrásky. Vrásky mám všude kromě oteklého obličejí. Mám je ve výstřihu, na rukou, na nohách. Tam mám ještě celulitidu a věřte nebo ne, celulitidu můžete mít i na pažích!

Každé ráno přemýšlím, co si obléci. Ne z marnivosti (kéž by!), ale proto, že skoro nic neobleču, a to i oblečení, které jsem si kvůli narůstající váze nedávno pořídila. Chci vypadat hezky, samozřejmě, anebo aspoň nebýt k smíchu či k politování.

V zaměstnání patřím mezi nejstarší a nejsem vůbec zajímavá, protože ti starší jsou zajímaví tím, že jdou za chvíli do důchodu a na svůj věk vypadají dobře.

Mně je padesát, zcela bezbarvý nezajímavý věk, země nikoho, území míru, klidu a příměří, které neurazí, ale také nenadchne. Co mám nosit? Pokud si vezmu sukni delší, vypadám v ní usedle a na šedesát, pokud zvolím sukni kratší, působím jako špatně vypadající padesátka snažící se vypadat aspoň na čtyřicet šest.

Miluju tanec. Jenže jít na diskotéku je už trapné a na dechovku zase příliš brzy. Tak můžu skákat a křepčit na hudbu doma, tam se to snese, ale když zahlédnu v odrazu našeho terária svoji siluetu a svou objemnou postavičku, tak se leknu. Ano, jsem to já.

Obličej si maluji za stolem a v ruce mám velmi malé zvětšovací zrcátko, ve kterém po nalíčení vypadám dobře. Je to takový můj figl.

Ve své hlavě někde vzadu pořád nosím svůj obraz. To, jak jsem vypadala před deseti lety, kdy to bylo dobrý, a když není někde venku po ruce zrcadlo anebo výkladní skříň, myslím si (nechápu proč), že takto pořád dobře vypadám. Díky Bohu za ty dary! Jinak bych asi nemohla vylézt na ulici. Jaké je pak mé zděšení, když se náhodou cestou do města potkám se svým odrazem ve výkladní skříni, kam se nedopatřením nebo se zapomněním, jak se věci mají, kouknu, abych se ujistila, jak mi to sluší.

Ve městě, kde bydlím, jsem neviditelná. Lidi mě často nepoznávají, a pokud ano, tak jim vždy dlouho trvá, než mě pozdraví.

Doma jsme si pořídili krásného psa, a když jdu s ním na procházku, lidé ho velmi komentují: „Ten je krásnej“ nebo „To máte ale krásného psa“. Je hezké to poslouchat. Tak si říkám, že potkávat stárnoucí ošklivou ženu neurčitěho věku se škaredým psem by bylo asi hrozné, to bych jim nemohla udělat. Manžel

velmi často našemu psovi lichotí, jak mu to sluší. Chápu ho, náš pes je hezčí než já. Když mě kamarádka na společné procházce se psy vyfotí a pošle mi tu fotku, koukám na ni (na tu fotku) a říkám si, co to tam je za osobu, panebože! To jsem já? Vážně tak vypadám? Vážně. Vypadáš! Ani kdybys zatahovala břicho, by ti od té dvojité brady nepomohlo. A navíc, břicho už mi ani nejde zatáhnout.

Když jdu nakupovat a stáhnou si vlasy do culíku a jsou mi vidět moje šedivé kouty, zeptá se mě prodavačka, se kterou si léta tykám a vlastně ani nevím, jak se jmenuje:

„Necháváš to šedivý?“

Ne, zrovna dneska ráno jsem vstala a zešedivěla a nestihla se nabarvit.

Omlouvám se všem... Mám se jí podívat na břicho a zeptat se: „Necháváš ho tlustý?“

Ach, kde ty loňské sněhy jsou? Kde je moje krása, pokud tam tedy nějaká byla. Kde je mé mládí? Mám pocit, že dětství jako by nebylo, dospívání, to byla jízda rychlíkem a od dvaceti do čtyřiceti zase jízda Pendolinem a teď už budu jako pořád stará? Třeba do vosumdesáti? To je ale dalších třicet let!? A co budu jako dělat?

Věk je jen číslo.

Kdo tuhle blbost vymyslel?

A tak tedy čekám. Jsem čekatelka. Čekám, až mi narostou vlasy do pasu, abych si je pak mohla splést v copánek a obtočit ho na temeni v drdůlek. Čekám, až budu tak stará, abych mohla s hůlčičkou sedět v parku na lavičce a krmit nějakou havěť. Nebo si vyjít pomaloučku do Penny, kde mají od čtvrtka slevy.

A do té doby mám dělat jako co?

Můžu jít s kamarádkami na kafe do kavárny, pozorovat ostatní mladší ženy, jak pomalu začínají stárnout a pomlouvat je, hodnotit a nenechat na nich nit suchou. To by se mi ulevilo?

Tak co mám tedy dělat? Kde jsi, pověstná moudrosti, která přicházíš s věkem. Čekám...

A než přijdeš... Holky? Kači, Pavli! Nepůjdeme zítra na kafe?

CHATIČKUJEME

Máme chatičku v České Třebové. Je vážně malinkatá, tak pro dva. Proto jí říkáme chatička, někdy chaloupka. I když podle sousedky na to možná nemáme právo. Ale to předbírám.

Člověk si ani neuvědomí, že zároveň s chatičkou si kupuje i sousedy. Ta naše chatka je na samotě v lese a souseď napravo je vzdálený asi půl kilometru, souseď nalevo tři sta metrů. Ani jeden není na dohled, protože cesta k nim se klikatí a kolem jsou lesy, ale přesto jsou to sousedi. Sousedi, kteří o vás spoustu věcí vědí ještě dříve, než se s nimi seznámíte. Sousedi, kteří si o vás udělali svoje mínění dřív, než vás spatří. Sousedi, kteří své mínění nehodlají měnit ani poté, kdy zjistí, že jste báječní, přátelští a že je s vámi zábava. Jste pro ně prostě náplava odněkud zdaleka z Moravy.

„Tak daleko jezdíte? To nebylo něco blíž? To se vám chce?“

Tyhle všechny otázky mají v očích a některé i na jazyku. Někdy vás přivedou do trapných situací otázkou:

„Kolik to stálo?“

Místo abychom na ně s úsměvem udeřili něco jako „Nejprve řekněte vy a potom my!“ nebo „Ále, to se neříká!“, poslušně hlásíme cifru, ze které můj muž ještě asi dvě stě tisíc schválně ubere, aby všichni záviděli, a vysloužíme si slovo:

„Tolik???“

Přesto máme sousedy zleva i zprava rádi. Ti napravo mají chatu s elektřinou, která u nich končí. Mají tedy uvnitř takové vymoženosti, jako je pračka a ohřívaná tekoucí(!) voda. Alča a Roman jsou milí manželé středního věku, kteří se hezky usmívají, ale myslet si o nás můžou cokoli.

Naopak ti nalevo od nás mají velmi starou chatku, původně bez elektriky a vody, ale za těch čtyřicet let, co se o ni starají

a různě ji vyšperkovávají, mají již díky solárům elektřinu, a díky čerpadlu a spádovému efektu i tekoucí vodu v dřezu. Ti nám naopak řeknou úplně všechno, co si o nás myslí, a to hned od pusy, aby řeč nestála. Božka se s tím nemaže a Slávek to pak s mým mužem žehlí u panáka slivovice. Budiž jim odpuštěno vzhledem k jejich pokročilému věku.

Uprostřed těchto opečovávaných skvostů se znamenitou zahrádkou kolem jejich staveb, se v lese u cesty vyjímá jako hybrid naše polorozpadlá chatička bez elektřiny a bez vody, s rozpadlými vstupními schody, zamechovanou střechou, která potřebuje opravit, a děravými žlaby, ze kterých při dešti na vás tečou proudy vody. Opravit je potřeba vše, na co se tam podíváte a člověk v podstatě neví, čím má začít, a hlavně, kde na to vzít.

Přesto to tam milujeme.

Já jsem začala okenicemi. Bylo potřeba je natřít, a to pořádně a důkladně, a manžel, zaneprázdněn nějakou jinou činností okolo chaty, mi řekl, ať je natřu barvou, jakou chci já. Hurá! Mojí fantazii se meze nekladou. Nakoupila jsem červenou a natřela je krásně červeně. Naše chatička teď vypadá trochu jako v pohádce, jako perníková. Zmínila jsem se o tom před Božkou, že máme perníkovou chaloupku.

To jsem si ale naběhla. Byla jsem poslána do patřičných mezí. Nejen že mi bylo doporučeno natřít ještě jedny okenice nahoře v patře (kam se nemůžu dostat, protože jsme zatím nekoupili žebřík – je na seznamu věcí, které je třeba koupit jako dvacátá položka), hlavně ale, ať je nenatírám červeně, ale pokud se mi to líbí, tak tedy mohu. Děkuji pěkně!!! Ale bylo mi jasně dáno na srozuměnou, že ONI (Božka se Slávkem) mají chaloupku, a proto MY už nemůžeme mít chaloupku, ale pouze chatičku. To jsem vážně do té doby nevěděla! To víte, jsem z Moravy.

Starší Slávek zleva se občas projde kolem nás na houby a zastaví se na cigárko. Jindy se přižene jako voda jeho Božena. Na kus řeči, zkontrolovat, s čím jsme už trochu pohnuli a co

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Deník tygřice.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.